

Tit. II.

De Novationibus & Delegationibus.

§. 1. *Novatio*, est

vel *Necessaria*, impropria, quæ fit *Litis contestatione*, & insecutâ sententiâ, contra reum etiam invitum.

Prior quidem obligatio non tollitur, nec deterioratur.

Manet privil. dotis, separationis, pignus, usura.

Qualitates tamen aliquæ Actori favorabiles accedunt,

v.g. Actio, aliâs peritura, perpetuatur longius.

Post rem judicatam non debentur usuræ ipsius obligationis, sed tantum usuræ iudicatæ.

Tutores pro virilibus tantum tenentur, si generaliter simul ad unam certam quantitatem damnati.

§. 2. vel *Voluntaria*, propria, quæ

Est prioris debiti in aliam obligationem s. civilem, s. naturalem stipulatò (pactò, Can. & mor.) facta transfusio, priore peremptâ. Estq; vel *simplex*, vel *transumpta*

Simplex fit, manente eodem Creditore & Debitore, *animo novandi verbis expresso*, etiamsi in posteriore nihil sit amplius quàm in priore.

Nec hodie valet præsumptus animus etiam ex valde verisimilibus, s. dies adjecto vel aliud, s. fidejuss. assumpto &c.

§. 3. (1) *Subiecta: Relativum*: Creditor.

Potest novare is, cui rectè solvitur, vel ejus jussu alii,

Non pupillus, non servus: modò

1. sit absq; præjudicio ejus cui quis nocere nequit.

2. ipse obligationem inierit (non adjectus)

3. si cui bonis interd. faciat suam conditionem meliorem.

4. si tutor faciat, & pupillo sit expediens.

Correlativum, Debitor quivis, etiam pupillus, si Creditor sit contentus.

§. 4.